

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Jiřího Lífky, v právní věci žalobce: K. M., nar. X, bytem O., D. 9, zastoupen JUDr. Evou Fryšovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, 8. května 10, proti žalovanému: generální ředitele Vězeňské služby České republiky, Praha 4, Soudní 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2008 č.j.: 55/34/2008-50/215,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 19.11.2008 č.j.: 55/34/2008-50/215 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.200,- Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Evy Fryšové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 19.11.2008 č.j.: 55/34/2008-50/215, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Vázební věznice Olomouc ve věcech služebního poměru č.j. 8/5/2008-37/Všeob/01 ze dne 15.10.2008 a kterým bylo toto rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, potvrzeno.

Žalobce uvedl, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu bylo ředitelem Vázební věznice v Olomouci vydáno na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc, ze dne 4.8.2008 č.j. 55 To 244/2008-163. Žalobce byl původně stíhán pro skutek, v němž byl spatřován trestný čin podvodu. Uvedeným usnesením krajský soud konstatoval, že k trestnému činu nedošlo, ale jednání by mohlo být posouzeno jako kárné provinění, proto věc

postoupil řediteli Vazební věznice Olomouc jako orgánu, který je o kárném provinění příslušný rozhodovat.

Dle názoru žalobce rozhodnutí ředitele Vazební věznice Olomouc nesplňuje náležitosti, které jsou stanoveny ustanovením § 181 odst. 2 písm. c), d) zákona o služebním poměru. Podle těchto ustanovení rozhodnutí musí být dostatečně obsahově určité a musí obsahovat předepsané náležitosti. Mezi tyto předepsané náležitosti patří i otisk razítka bezpečnostního sboru se státním znakem. Předmětné rozhodnutí takovým razítkem opatřeno není.

Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru výrok rozhodnutí musí obsahovat řešení otázky, která je předmětem rozhodování. Musí tedy popsat jednání přestupce, kterého se dopustil. Skutek musí být označen nejen zákonným pojmenováním, ale i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i jinými skutečnostmi, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Vlastní skutek musí být vždy přesně popsán a označen. Taková výroková věta v rozhodnutí ředitele Vazební věznice Olomouc chybí.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí bylo učiněno po lhůtě stanovené zákonem o služebním poměru. Žalobce odkázal na ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru s tím, že o předmětném jednání žalobce se služební funkcionář dozvěděl nejpozději dne 21.1.2008, kdy byl orgány věznice proveden výslech odsouzeného Marka Lošťáka. Po dobu probíhajícího trestního řízení je dvouměsíční promlčecí lhůta stavěna a neběží. Úkony trestního řízení byly zahájeny dnem 28.1.2008. Z dvouměsíční lhůty uběhlo 7 dní, její pokračování nastalo dnem následujícím po ukončení trestního řízení, tj. dnem 4.8.2008. I kdyby se prvních 7 dní do promlčecí lhůty nezapočítalo, začala by v každém případě běžet nejpozději dnem 5.8.2008 a skončila dnem 5.10.2008. Usnesení odvolacího soudu, kterým byla věc postoupena vězeňské službě, proti němuž není řádný opravný prostředek přípustný, nabývá právní moci dnem vyhlášení. Usnesení odvolacího soudu bylo vyhlášeno za účasti zástupců Vazební věznice Olomouc, kteří byli k jednání vysláni služebním funkcionářem za účelem vyslechnutí rozhodnutí tohoto soudu. Za této situace žalobce vyslovil nesouhlas s názorem, že lhůta pro uložení kázeňského trestu začala běžet až dnem následujícím po doručení písemného vyhotovení usnesení, neboť se tak stalo již dnem následujícím po jeho vyhlášení. V tomto případě tedy nebyla lhůta dodržena. Lhůta je stanovena od okamžiku, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Pojem dozvědět se v sobě obsahuje mnoho forem bez jakékoli specifikace, jakým způsobem se tak má stát.

Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že absence razítka se státním znakem znamená pouhý formální nedostatek, který nezakládá neplatnost napadeného rozhodnutí. Zmíněný dokument postrádá zákonem stanovenou náležitost a nelze připustit, že by kdokoli takové pochybení zlehčoval s tím, že nic neznamená. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil odvolací námitku týkající se náležitostí výroku rozhodnutí. Názor, že popis jednání, místa, času a způsobu spáchání musí být součástí odůvodnění rozhodnutí, odporuje právní teorii. K otázce dodržení dvouměsíční lhůty žalovaný pak nesprávně uvedl, že je třeba vycházet z okamžiku doručení usnesení odvolacího soudu řediteli Vazební věznice v Olomouci dne 20.9.2008. Dle žalobce lhůta k vydání rozhodnutí skončila dne 14.10.2008, neboť při vyhlášení usnesení byli při jednání přítomni funkcionáři vazební věznice (O., E.). Tito služební funkcionáři byli pověřeni sledovat předmětné jednání a byli povinni informovat o jeho výsledku ředitele věznice.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu s ustanovením § 180 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. V daném případě byly zahájeny úkony trestního řízení dne 28.1.2008. Tímto dnem začalo prošetřování podezření ze spáchání trestného činu, kterého se měl dopustit žalobce jako příslušník Vězeňské služby ČR. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo Vazební věznici Olomouc doručeno dne 7.3.2008. Na základě této informace ředitel Vazební věznice Olomouc postupoval podle § 180 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. Kázeňskou pravomoc hodlal využít poté, co trestní stíhání bude ukončeno pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu. Rozhodnutím ze dne 7.3.2008 č.j. 8/139/2008-37/Pers/03 zprostil žalobce výkonu služby.

Žalovaný dále uvedl, že zmocněncům žalobce byl jak v prvním stupni tak i ve druhém stupni řízení dán dostatečný prostor k tomu, aby byli seznámeni s aspekty kázeňského řízení žalobce. Ze strany zmocněnců však nebylo možnosti správní spis prostudovat využito. Právní argumentace žalobce na počítání lhůt pro uložení kázeňského trestu by byla právně přijatelná v jiných právních souvislostech. Za stávajícího stavu je v rozporu s platným právem.

Pokud se jedná o obsah výrokové části rozhodnutí, k tomu žalovaný uvedl s odkazem na ustanovení § 181 zákona č. 361/2003 Sb., že výroková část rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti vyplývající z § 181 odst. 4 uvedeného zákona. V řízení ve věcech služebního poměru zákonodárce nestanovil povinnost ve výrokových částech rozhodnutí blíže specifikovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, jako je tomu např. v § 77 zákona č. 200/1990 Sb.

Zákon č. 361/2003 Sb. je zákonem speciálním, který nemá ve svých ustanoveních žádný odkaz na správní řád. Ustanovení § 181 odst. 4 tohoto zákona pak jasně definuje, co ve výroku musí být, a vypouští z něho popis skutku a označení místa a času jeho spáchání. Analogie v tomto případě není přípustná. Žalobce se tedy z tohoto důvodu nemůže domáhat nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti rozhodnutí.

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích, zástupkyně žalobce navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného tak rozhodnutí prvostupňové a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 28.1.2008 byly Policií České republiky, Okresním ředitelstvím Olomouc, Službou kriminální policie a vyšetřování, zahájeny úkony trestního řízení ve věci trestného činu podvodu, neboť byl dostatečně odůvodněn závěr, že K. M. dne 18.1.2008 spáchal trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 trestního zákona tím, že dne 18.1.2008 uvedl poškozenou I. L. v omyl tím, že jí sdělil, že jako dozorce ve Vazební věznici v Olomouci zjistil, že její manžel M. L. má být převezen do věznice u Chebu a on jako dozorce za částku 5.000,- Kč zařídí, že bude M. L. umístěn ve věznici v Kuřimi, na základě čehož mu jmenovaná předala uvedenou částku, přičemž ve skutečnosti K. M. umístění vězně ovlivnit nemohl a již při nástupu do výkonu trestu bylo dispečerem Generálního ředitelství Vězeňské služby Praha rozhodnuto o zařazení M. L. do Věznice Kuřim. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 28.5.2008 č.j. 7T 81/2008-149 byl K. M. uznán vinným z trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 trestního zákona. Tohoto trestného činu se dopustil jednáním popsáním shora. Proti tomuto rozsudku podal K. M. odvolání, na jehož základě vydal Krajský soud v Ostravě usnesení ze dne 4.8.2008 č.j. 55 To 244/2008-163, kterým rozsudek Okresního soudu v Olomouci zrušil a věc

obžalovaného K. M. postoupil Vězeňské službě ČR, řediteli Věznice Olomouc, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být tímto orgánem posouzen jako kárné provinění, o němž je tento orgán příslušný rozhodovat.

Toto usnesení nabylo právní moci dne 4.8.2008, trestní spis vztahující se k uvedené věci byl řediteli Věznice Olomouc doručen Okresním soudem v Olomouci dne 20.9.2008. Dne 23.9.2008 bylo vypracováno sdělení žalobci, že řediteli Věznice Olomouc bylo doručeno shora uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě a že dne 22.9.2008 bylo zahájeno řízení podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 361/2003 Sb.). Dne 15.10.2008 vydal služební funkcionář rozhodnutí ve věcech služebního poměru č.j. 8/5/2008-37/Všeob/01, kterým rozhodl, že K. M. se uznává vinným z kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., kterého se dopustil tím, že porušil základní povinnost příslušníka stanovenou v § 45 odst. 1 písm. b) a i) zákona č. 361/2003 Sb. a rovněž služební slib podle § 17 odst. 3 téhož zákona. Za spáchání kázeňského přestupku podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. se ukládá kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

V odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář popsal zjištění vyplývající ze spisového materiálu zaslaného Okresním soudem v Olomouci s tím, že bylo nepochybně prokázáno, že účastník řízení poskytl informace o nástupu a průběhu výkonu trestu odsouzenému M. L., který dne 14.1.2008 nastoupil výkon trestu ve Vězeňské službě Olomouc a že za poskytnuté informace přijal dne 18.1.2008 od manželky odsouzeného Ivany Lošťákové finanční dar ve výši 5.000,- Kč, který pojal jako odměnu za aktivitu související s poskytnutou radou či pomocí. Uvedeným úmyslným jednáním, kterým přijal finanční dar, porušil základní povinnost příslušníka stanovenou v § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého se má zdržet jednání, které může vést ke střetu zájmů služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody. Jednáním dále porušil povinnost podle § 45 odst. 1 písm. i) téhož zákona, podle kterého je příslušník povinen chovat se i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Uvedené jednání dobrou pověst Vězeňské služby ČR ohrozilo. Předmětným jednáním také porušil služební slib podle § 17 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého slíbil na svou čest a svědomí, že při výkonu služby bude nestranný a bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužije svého služebního postavení a bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Dále služební funkcionář uvedl, že hodnocení jednání účastníka jako trestný čin, přestupek či jiný správní delikt bylo vyloučeno rozhodováním okresního a krajského soudu. Z rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že přijetí odměny za aktivity provedené v rámci možností účastníka řízení a v zájmu odsouzeného M. L. je z hlediska společenského jednání závadovým a v obecném pojetí slova smyslu má povahu jednání úplatkářského. V této souvislosti má služební funkcionář za to, že je dostatečně prokázáno porušení služební povinnosti ve smyslu kázeňského přestupku. S přihlédnutím k závažnosti kázeňského přestupku, ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám a k dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností služební funkcionář rozhodl uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal K. M. odvolání, o kterém bylo rozhodnuto generálním ředitelem Vězeňské služby ČR rozhodnutím ze dne 7.11.2008 č.j.: 55/34/2008-50/215 tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací správní orgán zrekapituloval průběh dosavadního řízení, popsal jednání, které bylo předmětem trestního řízení, s tím, že toto trestní řízení bylo zahájeno dne 28.1.2008 a trestní stíhání poté bylo zahájeno dne 7.3.2008. Věc byla postoupena služebnímu funkcionáři k rozhodnutí ve věci služebního poměru usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4.8.2008. Spisový materiál byl řediteli Vázební věznice Olomouc doručen dne 20.9.2008.

V další části odůvodnění rozhodnutí se odvolací orgán zabýval námitkami vznesenými v odvolání, které se v podstatě shodují s námitkami uplatněnými v žalobě. Pokud se jedná o absenci otisku razítka bezpečnostního sboru se státním znakem na prvostupňovém rozhodnutí, k tomu odvolací orgán uvedl, že chybějící otisk razítka Vězeňské služby ČR na výtisku doručeném odvolateli je formálním nedostatkem, který nezakládá neplatnost napadeného rozhodnutí. Pro právní relevanci dokumentu je podstatný a rozhodující podpis příslušného služebního funkcionáře, tedy ředitele Vázební věznice Olomouc. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2006 sp.zn. 3Ads 43/2005 odvolací orgán uvedl, že nicotnost správního aktu může být způsobena pouze tak závažnou vadou, která v konečném důsledku znamená, že se na rozhodnutí hledí jako by vůbec nebylo vydáno, a po účastníku tudíž nelze spravedlivě požadovat, aby je respektoval nebo se jím řídil. Odvolatel absencí otisku razítka bezpečnostního sboru se státním znakem nebyl zkrácen na svých právech podat proti rozhodnutí odvolání.

Pokud se jedná o námitku vztahující se k neúplnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, k této služební funkcionář uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí odpovídá § 181 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. Obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, popis jednání, místa, času a způsobu spáchání a jiných skutečností, není předmětem rozhodování ve výroku, nýbrž musí být a je součástí odůvodnění rozhodnutí.

Žalobce i v odvolání vznesl námitku nedodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu. K této námitce odvolací orgán uvedl, že kázeňský trest lze uložit za kázeňský přestupek nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. V daném případě usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 55To 244/2008-163 bylo doručeno řediteli Vázební věznice Olomouc jako příslušnému služebnímu funkcionáři dne 20.9.2008. Na běh lhůty neměla vliv přítomnost vedoucí personálního oddělení a vedoucího oddělení prevence a stížností Vázební věznice Olomouc při vyhlášení usnesení krajského soudu dne 4.8.2008. Zmiňovaní zaměstnanci věznice nebyli účastníky řízení ani účastníka nezastupovali a účastnili se jednání pouze jako veřejnost. Tito pracovníci nejsou služebními funkcionáři. Za této situace je dle odvolacího orgánu dnem, kdy se služební funkcionář dozvěděl, že trestní stíhání odvolatele pro trestný čin podvodu bylo ukončeno usnesením Krajského soudu v Ostravě, den 20.9.2008.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla částečně podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval námitkou nedodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu. Podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

V daném případě žalobce namítá, že služební funkcionář se o jeho jednání dozvěděl dne 21.1.2008, kdy byl proveden orgány věznice jeho výslech. Má tedy za to, že z promlčecí lhůty uběhlo 7 dnů do zahájení trestního řízení. Dále žalobce vychází z toho, subjektivní dvouměsíční lhůta počala běžet vyhlášením usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 55 To 244/2008-163 o postoupení věci, neboť usnesení téhož dne nabylo právní moci a jeho vyhlášení byli přítomni vedoucí personálního oddělení paní. O. a vedoucí oddělení prevence a stížností E.

Při úvaze o dodržení subjektivní dvouměsíční lhůty pro uložení kázeňského trestu žalobci za spáchaný kázeňský přestupek vycházel soud z názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 29.4.2010 č.j. 4 Ads 166/2009-76, ve kterém Nejvyšší správní soud po provedeném rozboru předcházející judikatury a příslušných ustanovení zákona uzavřel, že *na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvouměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabyt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým aspektům řízení o uložení kázeňského trestu. Je nutno vycházet též z toho, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře (správní orgánu prvního stupně) činí 90 dnů, je tedy sama o sobě delší než dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně) a je tak zřejmé, že dvouměsíční subjektivní lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabyt právní moci.*

Dále se soud zaměřil na určení okamžiku, kdy lze mít za to, že se příslušný služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Dle názoru soudu lze mít za to, že u ředitele Vazební věznice Olomouc byla dána tato informace v potřebném rozsahu a určitosti okamžikem doručení trestního spisu, to je dnem 20.9.2008. Pokud se jedná o poznatky získané před zahájením trestního řízení, z těchto zjištění vyplývalo podezření ze spáchání trestního činu žalobcem. Jednalo se tedy o zjištění, o kterém si služební funkcionář nemohl učinit úsudek sám, v takovém případě musel vyčkat výsledku trestního řízení. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 180 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že uvedená subjektivní lhůta počala příslušnému služebnímu funkcionáři běžet dnem vyhlášení usnesení Krajského soudu v Ostravě, to je dnem 4.8.2008, neboť při vyhlášení usnesení byli přítomni shora uvedení zaměstnanci věznice. Tito zaměstnanci nemají postavení služebního funkcionáře oprávněného k uložení kázeňského trestu žalobci a je proto zcela nerozhodné, že byli přítomni vyhlásování uvedeného usnesení soudem. Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že námitka nedodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu žalobci nebyla v daném případě uplatněna

důvodně. Žalovaný shodnou odvolací námitku posoudil správně, jestliže uvedené skutečnosti neshledal jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce v žalobě dále vnesl námitky ohledně náležitostí prvostupňového rozhodnutí. Náležitosti rozhodnutí vydaného služebními funkcionáři jsou stanoveny v § 181 odst. 2 až 6 zákona č. 361/2003 Sb. Z ustanovení § 181 odst. 3 tohoto zákona vyplývá, že rozhodnutí obsahuje mimo jiné otisk razítka bezpečnostního sboru se státním znakem. Žalobce ze skutečnosti, že rozhodnutí ředitele Vazební věznice Olomouc takovým otiskem razítka opatřeno nebylo, dovozuje, že rozhodnutí je právně neúčinné. Lze přisvědčit názoru žalobce, že rozhodnutí ředitele Vazební věznice Olomouc, kterým mu byl ukládán kázeňský trest mělo být opatřeno otiskem příslušného razítka, nelze se však již ztotožnit s důsledky, které žalobce z této absence vyvozuje. I když rozhodnutí není opatřeno otiskem razítka Vězeňské služby se státním znakem, je z tohoto rozhodnutí zřejmé, že bylo vydáno vrchním radou plk. Mgr. Jiřím Ruprechtem, ředitelem vazební věznice. Žalobce ani v odvolání v kázeňském řízení ani v žalobě neuváděl žádné důvody, pro které by mohl mít za to, že rozhodnutí nevydal příslušný služební funkcionář. Za této situace nemůže být neopatření rozhodnutí otiskem razítka dle názoru soudu hodnoceno jako skutečnost způsobující nezákonnost (neúčinnost) rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto okolnost zhodnotil v souladu s příslušnými právními předpisy.

Pokud se jedná o výrok prvostupňového rozhodnutí, tomuto žalobce vytýká, že neobsahuje popis jednání, za které mu byl uložen kázeňský trest. Žalovaný má naopak za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti stanovené v § 181 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. a že tato úprava je úpravou speciální, takže se žalobce nemůže domáhat toho, aby výrok rozhodnutí obsahoval popis jednání, za které je kázeňský trest ukládán.

Podle § 181 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění. Otázka obsahu výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání byla předmětem posouzení rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006-73 vyslovil závěr, že *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že *v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.*

Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit za jaké jednání je sankcionován. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla

porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

Závěry uvedené ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se plně vztahují i na výrok rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podle zákona č. 361/2003 Sb. I když v ustanovení § 181 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. ani v žádném jiném ustanovení tohoto zákona není výslovně stanoveno, že výrok rozhodnutí o uložení kázeňského trestu musí obsahovat popis jednání, za který je kázeňský trest ukládán, je třeba vycházet z toho, že pro úplné řešení otázky, která je předmětem rozhodování, je nutné skutek ve výroku rozhodnutí popsat. Pokud tak ředitel vazební věznice Olomouc v daném případě neučinil a žalovaný tento nedostatek neodstranil, došlo k žalobcem namítané vadě, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V této části soud shledal žalobu jako důvodnou.

Z uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek v částce 2.000,- Kč a odměna advokátce za dva úkony právní služby (příprava a převzatí, sepsání žaloby) po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb., ve znění platném do 31.12.2012) a o odměnu za jeden úkon (účast na jednání) za 3.100,- Kč a režijní paušál ve výši 300,- Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.d/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady řízení tedy celkem činí 10.200,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k

podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř. s.

a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

to V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;
neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj
jedná
nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle
zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.
Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.
Variabilní
symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního
soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Brabcová